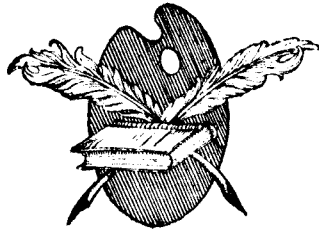

REVISTA D' OLOT

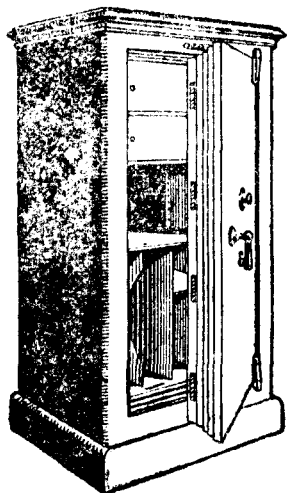
SUMARI

El fet de la nostra cultura, Ramon Pla i Coral.—*Les noces de platt de Mossèn Collell*, Ramon Masifern.—*El Canonge Collell*, Josep M.ª de Garganta.—*Ben merescut*, Jaume Collell Prev.—*Lo Gall; Revenja temible*, Jaume Collell Prev.—*Ramon Barnadas*, J. M. Mir Mas de Xexàs.—**, Sertillanges.—*Tarda de diumenge olotí*, R. Blassi i Rabassa.—*De la vida anecdòtica*, Trad. de R. V. C.—*El cas d'en Vicens Solé Jorba*, Ist.—*Concurs fotogràfic de la Secció «Art fotogràfic» d'Olot*.—*Llibres i Publicacions*, R. P. C., Ramon Pla i Coral, J. M. M. i R.—*D'ací i d'allà*.—SUPLEMENT ARTÍSTIC I GRÀFIC: Fotografies de les senyoretes Rosa Sacrest, M.ª Concepció Carreras, M. Mercé Devesa, Josefa Mató i Jaume Castellví.—*Retrat de Mossèn Jaume Collell*, dibuix de J. M. Mir Mas de Xexàs—*Retaule de Sant Jordi*, pintura de J. Huguet.—Cobles «La Principal Olotina» i «L'Unió Olotina».

ANY II - NUM. 16.

ABRIL 1907

CAIXES PER A CABALS

**D'ACER
IMPERFORABLE**

BASCULES

PIBERNAT

**BARCELONA
PARLAMENT 9 i 11**

PUBLICITE M MIR BARNA

**XOCOLATA
CARRERAS**

OLOT

Casa fundada en 1790

PER A MADRID

**SOL·LICITO UNA BONA
REPRESENTACIÓ D'UNA**

Fàbrica de Géneres de Punt

**CONEC MOLT BÉ LA
CLIENTELA**

PAUCODINA

FUENCARRAL, 19 i 21 — MADRID

SASTRERIA DE
Jaume Isern

ABANS JOAN OLIVERAS
Sant Esteve, 27 - - OLOT

PLAU-ME COMUNICAR
QUE HE REBUT LES
NOVETATS DE LA
PRESENT TEMPORADA

Centre Administratiu - Comercial

Joan Triadú Mitjà
Major, 10 - Teléfon n.º 295 — **OLOT**
Corresponsals a Madrid, Barcelona i Girona

Ingrés enotes servei militar - Llicències de caça,
pesca, i tenència d'armes - Passaports - Títols de
Chófer - Registre i traspessos d'automòbils -
Certificats de penals i d'Últimes voluntats

Consultori de tota mena d'assumptes de caràcter
administratiu i comercial

Compra-venda i administració de finques

SEGURS EN GENERAL

Accidents - Incendis - Vida
Transports marítims i terrestres

VIATGES A «FORT-FAIT»

Bitllets Circulars, Kilomètrics, Individuals,
Collectius, per a Agrupaments culturals, Grups
excursionistes, Societats d'esbarjo, Congressos,
Pelegrinacions, etc., etc.

ADUANES

Servei especial per a l'importació i exportació

HORES DE DESPATX: De 9 a 13 i de les 19 a 21

Perfumeria LLACH

**MODERNA
FARMACIA
LLACH**

**PLACA ALFONS XII
TELEFON 23. - OLOT**

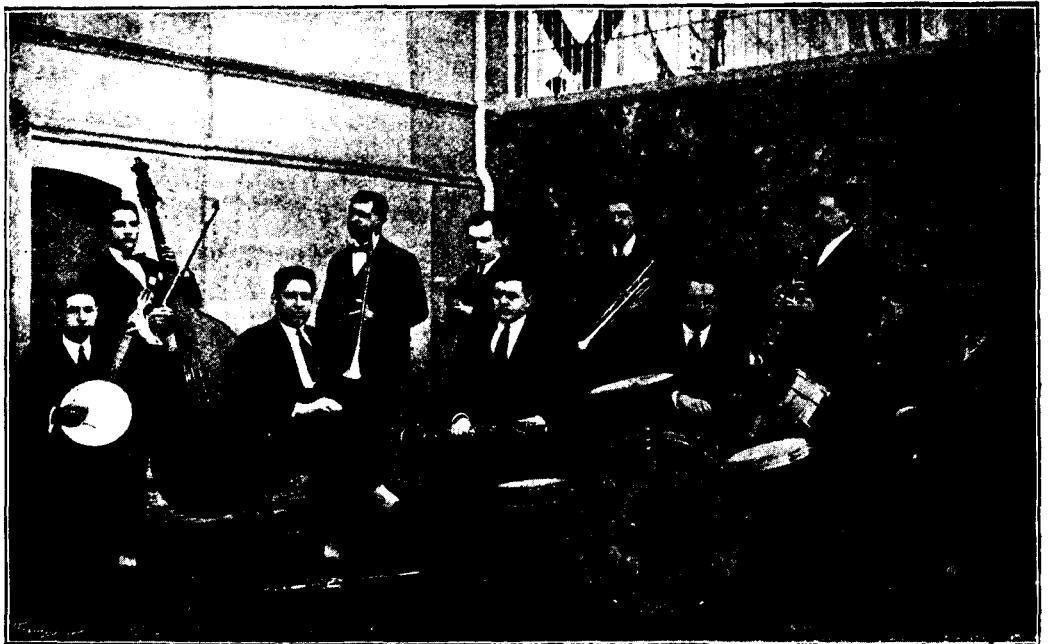
MOBLES **DECORACIÓ**
INSTAL·LACIONS

Estils Antic i Modern

**SECCIO ESPECIAL DE
MOBILIARI LITÚRGIC**

Raimond Vayreda
Successor de H. Rocamora

Diputació, 111
(Xambrà Borrell)
BARCELONA

ORQUESTRA - COBLA - ORQUESTRINA

“Unió Artística” d'Olot

La importància de la reforma d'aquesta Corporació musical per a l'actual temporada, és d'un relleu tant positiu que volem, que més aviat que de consuetut, puguin fer-se càrrec de la millora. L'orquestra compta amb tres instrumentals, això és: el de Cobla, el d'Orquestra Clàssica i el d'Orquestrina Americana amb el seu instrumental de Saxofons, Banjos, Trombò de Vares, Trompetes i una completa Bateria de Jazz.

Per això va amb aquestes ratlles el retrat dels Professors que formaran part de l'Entitat; tot personal expert, jove i voluntariós que espera anar de triomf en triomf, fent sentir per tots els àmbits de la terra les més acurades composicions d'actualitat i clasisme existents.

PER A CONTRACTES:

GENÍS VIÑOLAS
Santa Magdalena 5 (Sabateria)

ANTON PUJOLASSOS
P. de Blay (Bar Petit Pelayo)

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIO MENSUAL IL·LUSTRADA

Any II	OLOT, Abril de 1927	Núm. XVI.
SUBSCRIPCIÓ: Olot 3'50 pts. semestre Espanya 7 pessetes l'any Estranger 9 » » Número solt 60 cèntims		REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Passeig de Blay, núm. 12, 1er. pis No es retornen els originals.

EL FET DE LA NOSTRA CULTURA

SI avui tornessin a la vida aquells que foren els precursors de la nostra renaixença cultural, si els Aribau, Rubió i Ors, Aguiló etc. poguessin contemplar el panorama que en els nostres dies ofereix la cultura catalana, sens dubte que s'estranyarien del pas de gegant que ella ha donat des de que ells la deixaren per a devallar a la tomba. Si fos possible que poguessin tornar a la vida, repetim, els hi semblaria estar en un món nou. I raò que tindrien de restar perplexes. Pocs pobles com el nostre han avançat tan depressa en el terreny de la cultura. Si a n'aquells homes s'els hi hagués dit que el caliu que ells varen encendre havia de tornar-se aquesta imponent foguera que avui contemplem, si hom els hi hagués assegurat que aquells assaigs que intentaren amb tan bon zel, sense pensar en les conseqüències que s'en podrien derivar, haurien de transformar-se, d'evolucionar i en venir a caure en una realitat com la que palpem en els temps presents, haurien respost que era un somni, un impossible. I no obstant ha estat així. Allò que començà amb la tan oportuna *Oda* de l'Aribau i amb la innocència d'uns Jocs Florals, al cap de poc de mig segle s'ha tornat vastíssim, madur i, més esperançador encara, camp de la cultura catalana.

I aquesta marxa rapidíssima, aquesta acceleració de la nostra cultura la podrem constatar més fidelment encara si no l'anem a cercar tan lluny, si prenem com a punt de depart l'aparició de *Maragall*, per exemple. I, com si no fos prou encara, en els últims quatre anys s'ha aguditzat més i més la marxa de la nostra cultura. Podríem dir, valguent-nos d'uns mots enmanllevats a la música, que fins a la vinguda de *Maragall* la cultura catalana anava amb un lent però persistent *moderato*; després amb un *allegro* airós i decidit per a venir a caure en un *allegro con brio*, com en el que es mou actualment.

Avui, al contemplar la cultura de casa nostra, hom s'emporta la impressió d'una cosa madura, sencera, en la qual res hi és negligit ni descuidat. Catalunya, avui, viu de cara a Europa, amb coneixement de totes les corrents mundials i amb l'ull atent a tota modernitat. La cultura ja no és patrimoni tan sols d'uns quants escollits, perquè tot català que s'hi vegi una mica sent aquest noble afany de curiositat. Ella ja no interessa només als especialistes sinò que també al diletant, al dependent de comerç, a l'obrer i al fill de casa bona. Ja no és la cultura d'un cenacle sinò la cultura de tot un poble.

Proves d'aquesta maduresa, d'aquesta generalitat de la nostra cultura, d'aquest afany de saber, de llegir, de veure i d'escoltar que sent avui Catalunya? Aquesta munió de revistes, aquesta currua d'editorials, aquest nombre d'exposicions, conferències i periòdics que brollen pròdigament de la nostra terra. Esmentem les més sobressortints sense, però, desairar a les altres. En el terreny de les revistes tenim: «*Revista de Catalunya*», «*La Nova Revista*», «*Criterion*», «*La Paraula Cristiana*», «*Estudis Franciscans*», «*Revista dels Llibres*», «*Ciència*», «*Gazeta de les Arts*», «*D'Ací d'Allà*», «*Bella Terra*», «*Llegiume*»... Formant, en conjunt, un mosaic virolat i variadíssim. Són totes elles

1

revistes que poden posar-se al costat de les millors d'Europa. Anem ara a les nostres empreses editorials. Tenim, primer que tot, aquesta meritòria «Fundació Bernat Metge», orgull de Catalunya i de l'home que l'ha fet factible; «Els Nostres Clàssics», «Enciclopèdia de Catalunya», Col·lecció Popular Barcino», «Col·lecció Sant Jordi», «Biblioteca Europa», «Editorial Catalana», «Monografies d'Art», «Monografies Mèdiques», «Biblioteca Catalònia», «Col·leccions Diana»; sense comptar els volums que tots els dies surten independents d'aquestes empreses editorials.

Pel sol fet d'aquesta senzilla enumeració, hom es pot donar compte que la nostra cultura abraça totes les branques de l'erudició i del saber: literatura, religió, art, ciència, filosofia; res en ella s'hi deixa passar per alt.

Donem ara una ullada a les nostres comarques. No fa pas molt encara, la cultura era quasi nul·la per a les ciutats extra-barcelonines. Avui ja no és així. No es necessita tenir una vista molt fina per adonar-se d'aquest neguit de perfeccionament intel·lectual que té lloc per tota la nostra terra. Avui, cada ciutat és, més o menys, un fogar de cultura. Vegeu, sinó, la sèrie de publicacions que elles mantenen. Vegeu, sinó, les seves revistes, els seus diaris, les seves fulles periòdiques, i podrem constatar aquest noble afany de cultura que les mou. Vegeu també les innombrables conferències i exposicions que organitzen.

Aquesta maduresa de la cultura catalana fóra, però, una il·lusió que tenim, fruit del nostre entusiasme? No. No són només els nostres ulls els qui la segueixen i l'admiren. França, Itàlia, Anglaterra i fins Amèrica, comenten, elogien i tradueixen obres i fets del nostre moviment cultural. Això, doncs, no és una il·lusió; és una realitat de les més palpables.

Avui, a Catalunya, al redós de les seves xemeneies, en mig de la fressa dels seus telers i màquines, en mig de la seva activitat industrial i mercantil, hi ha un nombre ben crescut d'obres de la intel·ligència que treballen incansables. Avui, ja no són solament els productes industrials que donen nom a Catalunya, també n'hi donen els seus llibres.

Bell, molt bell és sens dubte el present de Catalunya. Més ho és, encara, però, el seu pervindre.

RAMON PLA I CORAL

Les noces de platí de Mossèn Collell

No sabem si a tothom haurà succeït el que a nosaltres, en matèria d'estimar a persones sense haver-les vistes mai, però creiem que no devem pas ésser sols, en aquesta vall de plors i d'esperances. Nosaltres, doncs, en nostra adolescència, quan ens apuntaren les primeres aficions artístiques, com si fossin poncells d'ametller, ens enamoràrem de quatre ingenis de l'Art i de la Poesia, sens haver-los conegut ni tan sols escrit mai. Aquests ingenis que adoràvem, únicament per les seves obres, eren: Mossèn Collell, Mossèn Cinto, En Mistral i En Joaquim Vayreda. «Si hi poguessis ésser amic! Si els poguessis conèixer, al menys!» Que centenars i milers de vegades ens vingueren a la memòria aquestes sentides frases! Teníem aleshores quinze anys. I qui ens ho havia de dir que, més tard, havíem d'ésser coneguts i amics de tots ells!

I efectivament, en fórem! Més els tres, on són?...

Sols m'ha quedat Mossèn Collell, el Mestre dels Mestres, el Patriarca, avui, de les Lletres Catalanes.

A n'aquest vell jove (perquè Mossèn Collell sempre serà jove) tanmateix avui la nostra Literatura Catalana vol homenatjar-lo per haver celebrat les seves noces de platí en l'exercici de la premsa periodística.

Molt bé, pocs homes de la nostra terra s'han merescut un homenatge com s'el mereix Mossèn Collell. Poeta inspirat, capaç d'escriure una Atlàntida; periodista sencer, elegant i incansable; sacerdot exemplar i orador eminentíssim, i, per coronament, un home sa i robust amb un gran cor de nen; veus-aquí el retrat fidel del nostre més estimat Mestre.

Tot el que nosaltres sentim d'amor a la Terra Catalana; tot el que nosaltres havem produït en el verger de la Poesia, tot, és degut al poeta de «L'any vuit», als seus articles doctrinals i magnífics, a les seves cisellades i nervudes poesies; a la seva enyorada revista «La Veu del Montserrat».

Tres homes extraordinaris, en matèria d'idees, veié florir Catalunya en la segona meitat del segle XIX que no

ocuparen el lloc que es mereixien: En Josep Berga, d'Olot; En Marian Serra, de Canet i Mossèn Jaume Collell, de Vich.

En Berga, d'Olot, mereixia no ésser Director de l'Escola d'Art Olotina, sinò de la nacional de Madrid. En Serra, de Canet, no devia ésser alcalde de la seva xamosa vila i lluitar trenta anys seguits contra uns bons paisans que no l'entenien, sinó que devia ésser president de la Diputació, que diguéssim, per allí poguer-hi fer grans coses. I Mossèn Collell, que devia ésser Mossèn Collell? Què se jo el que devia ésser! La seva testa, amb aquells ulls bondadosos i brillants, que bé que anava per una mitra! I si que n'haguera fet, aquell cap, de coses! Qui va organitzar el gran imponderable Milenari de Montserrat? Qui va inspirar i portar a terme el Sant Rosari? Qui va col·locar el Sagrat Cor al pic de Sant Geroni? Qui fou l'ànima de la restauració del Monestir de Ripoll? I qui va crear l'Esbart de poetes i escriptors vigatans? I, per fi, qui fou el Mentor del més gran dels nostres poetes, l'angelical Mossèn Cinto Verdagué? Mossèn Collell!

Honor al sacerdot exemplar, al poeta inspiradíssim, al periodista eminent i incansable!

RAMON MASIFERN

EL CANONGE COLLELL

CATALUNYA ha estat un temps avara d'homenatges, tal volta perquè era encara hora de semblar, i un homenatge suposa sempre una collita. No obstant, homenatjar els homes que han servit noblement la pàtria, és un senyal de civilitat i Catalunya no pot eludir la llei general. Un homenatge efímer no és precisament la recompensa millor per la labor dels mestres; però ara com ara no és fàcil otorgar-ne d'altres i a fi de comptes tal vegada no n'hi hagi de més escaient per premiar els afanys d'un idealista. Escaient i fàcil, no cal que la planyem, per estimul de vivents i per esperit de justícia. Tinguem present que avui, com en els temps de Leopardi, encara podem dir:

*Che ignora il tristo secolo
G'ingegni e le virtudi;
Che manca ai degni studi
L'ignuda gloria ancor.*

Aquestes o semblants consideracions m'estava fent una de les passades vetlles hivernals, tot contemplant les aromàtiques volutes que partien de la cigarreta, quan se m'acudí la conveniència de retre un homenatge a mossèn Collell. Per pagar un deute de gratitud totes les hores són bones, certament; però la costum ha establert que per a fer-ho en casos semblants s'aprofiti una ocasió oportuna, i en una vida tan llarga i tan plena com la de l'il·lustre ardiaca de Vich no era difícil trobar-ne a dojo.

Se m'ocorregué, de moment, que foren a propòsit la celebració de la seva gloriosa vuitantena i del seixantè aniversari de la fundació de l'Esbart de Vich, una de les seves grans obres. Volia parlar-ne des de aquestes columnes, quan el culte periodista i distingit amic senyor Bertran i Pijoan publicà en *La Veu de Catalunya* el vibrant article que tanta ressonància ha tingut, proposant l'homenatge a l'insigne prebendat amb motiu de les seves noces de platí amb el periodisme català; i des de aquell moment ja no em tocava més que aplaudir el projecte i adherir-m'hi *ex toto corde*.

Així ho ha fet també la REVISTA D'OLOT i això em dóna avinentesa per unir la meua veu al cor de lloances que de Catalunya i de fora d'ella s'alsa en honor del veterà periodista.

La primera dificultat que s'ofereix per parlar de mossèn Collell és l'*embarras du choix*. Es tan plena, millor diria, tan múltiple, la vida pública del benemèrit canonge, que difícilment pot tractar-se un dels seus aspectes sens fer almenys al·lusió a molts altres que hi apareixen connectats.

Dir de mossèn Collell que és un gran periodista, un alt poeta, un orador eloqüentíssim, per exemple, és dir la pura veritat; però és una veritat fragmentària, perquè la seva activitat incansable, perpetuada a través de moltes dècades, s'ha fet sentir en totes les manifestacions vitals de la Catalunya contemporànea. Com a iniciador o com a propulsor, com a dirigent o com a verb, per tot apareix el seu nom en dotze lustres ben comptats de la nostra història. La seva personalitat proteica és com una columna rostral de la pàtria, en la qual poden llegir-s'hi una a una totes les fases successives del seu renaixement.

Inventariar, no més, els moments culminants de la seva actuació, fóra ja una tasca tan extensa que passaria

els límits d'un article. Montserrat, el Rosari Monumental, Ripoll, el Temple Romà i el Museu Episcopal de Vich, els centenaris del Rei En Jaume, de la guerra de la Independència i d'en Balmes, el Congrés Internacional d'Apologètica, els Jocs Florals, l'Esbart de Vich, l'ambaixada catalana de 1885 i tantes i tantes altres institucions i obres dignes de recordança porten associat el seu nom il·lustre.

Com a periodista inicià les seves campanyes l'any 66, i recordo molt bé com en una ocasió em contà el mateix un pintoresc incident que donà marge a un dels seus primers articles de *El Eco de la Montaña*. Des deleshores la seva ploma no ha parat mai, i als seus vuitanta anys podria dir com el marquès de Mirabeau, el cèlebre *Ami des hommes*: *Si ma main était de bronze, il y a longtemps qu'elle serait usée*.

La firma de mossèn Collell ha honorat les columnes de moltíssimes publicacions catalanes; i des de que fundà *La Veu del Montserrat* quasi sempre ha tingut periòdic propi. La *Gazeta Vigatana*, *Gazeta Montanyesa* i *Gazeta de Vich*, denominacions distintes d'una mateixa publicació, en la qual he col·laborat moltes vegades, han continuat la tasca de *La Veu del Montserrat*. Dels seus articles i de les seves famoses campanyes no em puc entretenir a parlar-ne; però sí cal fer notar la seva orientació sempre assenyada i la noble independència amb que ha defensat constantment les seves opinions personals, seguint la corrent quan hi coincideix i combatent-la sense defallir quan la creu errada. Terciari dominicà, mossèn Collell s'assimilà des de la seva joventut l'esperit d'aquella Ordre gloriosa a qui tant deu la nostra pàtria i com ella ha lluitat infadigablement *Pro aris et focis*, en defensa de l'eterna Veritat, única que fa lliures els homes.

Com a orador, la seva veu eloqüent i càlida ha ressonat en el púlpit i en la tribuna pública en totes les ocasions solemnes. Durant anys i anys, el millor complement d'una festa arreu de Catalunya era la paraula de mossèn Collell.

I ja no cal dir el que deu la vella Ausona a la seva activitat incansable, enamorat com està de la seva ciutat nadiua, que no ha volgut deixar mai. El seu *Jurament d'amor* és una professió de fe ciutadana i la fidelitat promesa no s'ha vist mai entelada, puix ningú com ell «ha amat la honra de sa ciutat i de sa terra.»

Però la poesia és la flor de l'ànima i és en la poesia on cal cercar en primer terme l'esperit de mossèn Collell.

No puc parlar aquí de la seva obra literària, però sí tinc de fer particular esment de la seva amistat íntima i ara ja històrica amb mossèn Verdaguer, que fa llurs noms inseparables; i no puc passar per alt la seva intervenció en els Jocs Florals de Catalunya i la fundació de l'Esbart de Vich.

Devot aimador dels Jocs Florals, els ha presidit dues vegades i una d'elles l'any del cinquantenari, com a degà dels mestres en Gai Saber. De la seva constància s'ha de dir només que obtingué nou premis ordinaris, que es tant com guanyar tres vegades el mestratge. En 1888, l'any de l'Exposició Universal de Barcelona, obtingué la Flor natural que oferí a l'augusta Reina Donya Maria Cristina; i davant d'ella i del president del Consell de ministres llegí la poesia guanyadora del premi d'honor i cortesia i les estrofes caldes de *Sagramental*, que han donat un proverbi patriòtic a Catalunya.

I quan l'any 94 galejà les seves noces d'argent amb la literatura, reunint les seves poesies en un bell volum, afirmà una vegada més el seu amor a la nostra venerable institució poètica, donant al llibre l'escaient títol de *Floralia*.

Tampoc m'és possible parlar amb la deguda detenció de l'Esbart de Vich, una de les pàgines més glorioses de la nostra renaixença literària. Fundat per mossèn Collell en 1867, ell mateix n'històrià bellament els orígens en el pròleg de l'edició de *Dos Màrtirs de ma pàtria* d'en Verdaguer, que publicà la *Biblioteca d'autors vigatans*. Cinquanta anys després, fou commemorada la seva fundació erigint una estela que en perpetua el record en la poètica *Font del Desmai*, on se reunia aquella *niuada de colandries* que tan admirablement cantà mossèn Cinto.

Si mossèn Verdaguer fou la figura capdal de l'Esbart, mossèn Collell en fou l'ànima. Tant és així, que parlant fa molts anys amb l'enyorat escriptor i amic don Lluís B. Nadal de com havien anat fent-se més rares les sentades de l'Esbart, m'en donà l'explicació següent: «En Collell, cada dia més enfeinat, deixava d'assistir-hi tot sovint, i així va anar decaiguent l'entusiasme dels esbartistes; perquè si hi falto jo, per exemple, n'hi falta un; però si hi falta en Collell, n'hi falten una dotzena». Els qui coneixen personalment el venerable patriarca trobaran definitiva aquesta explicació, perquè tots hem pogut admirar les seves dots d'organitzador, d'*animador*, per dir-ho així, i la seva verva incomparable de *causeur* erudit, afable i culte. No en va el doctor Torras i Bages, el seu amic de sempre, el qualificà en certa ocasió de «agitador príncep en lo moviment catalanista».

Quan florien per tot Catalunya els Certàmens literaris, rebrots dels Jocs Florals de Barcelona, tots sentien fretura d'associar-se el nom de mossèn Collell i tal volta no hi ha cap més escriptor que n'hagi presidits tants, si és que algun hi arriba. Olot tingué ocasió de sentir-lo amb motiu del de 1900; i si bé per circumstàncies

M. CONCEPCIÓ
CARRERAS

Poetessa olotina i col·laboradora de REVISTA d'Olor premiada en el Concurs de Poesia femenina de "La Dona Catalana"

ROSA SACREST

Poetessa olotina i col·laboradora de REVISTA d'Olor premiada en el Concurs de Poesia femenina de "La Dona Catalana"

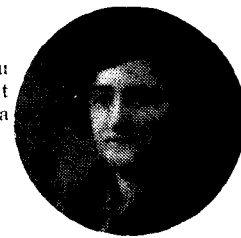
JAUME CASTELLVÍ

Notable i pulcre tenor, que suara feu el seu debut artistic, amb sorollós exit en el nostre Teatre Principal en la representació de TOSCA

MARIA MERCÉ
DEVESA

Poetessa olotina i col·laboradora de REVISTA d'Olor premiada en el Concurs de Poesia femenina de "La Dona Catalana"

JOSEFA MATÓ

Poetessa olotina premiada en el Concurs de Poesia femenina de «La Dona Catalana»

adverses no es pogué publicar aleshores el seu magnífic discurs, deixà en els qui l'escoltaren una perenne recordança.

No fou aquella l'única vegada que sonà aquí la seva veu; l'hem sentida en altres ocasions amb motiu de grans festes religioses, entre elles les de *Corpus Christi*, de l'any 1904, en les quals predicà en català els dos sermons de la parroquial. El diumenge d'aquella mateixa octava el Centre Catòlic li dedicà una vetllada literària en la qual recità algunes de les seves poesies; i fou grata sorpresa per a molts la circumstància d'arribar a Olot l'insigne poeta mossèn Costa i Llobera, que prengué part en aquell acte.

Mossèn Collell és un admirador d'Olot, on ha tingut sempre amistats fermes i corals; i caldria que la nostra ciutat se sumés amb entusiasme a l'homenatge que se li prepara.

Així ho fem nosaltres, tot saludant l'il·lustre amic, i demanem al Cel que prolongui per molts anys la seva noble senectud, dient amb la sagrada Litúrgia: *Dominus conservet eum et vivificet eum.*

JOSEP M.^o DE GARGANTA

B E N M E R E S C U T

ADRETES fins ara ens hem abstingut de parlar i de fer comentaris sobre això dels acadèmics regionals de la Llengua. Quin fi hi han tingut els prohoms que allà cridaren a representants de les llengües regionals, com són el vasc, el gallego i el català en els seus tres dominis de Catalunya, València i Mallorca, no hem d'anar a esbrinar-ho, ni ens importa una fava. Creiem que la llengua catalana no hi guanyarà res en les sentades d'aquell cenacle que fins ara no ha cuidat de res més, segons resa la seva divisa, que de *limpiar, fijar y dar esplendor* al que fins ara en deien *Lengua castellana*, i ara volen que s'en digui *Lengua española*; i tal vegada per justificar aquesta variació de non, hi han cridat uns senyors que en la Acadèmia diu que representaran els idiomes regionals. Ara ja no parlen de *dialectos*.

Però jo que, bé o malament, sóc anys ha President d'una *Acadèmia de Llengua catalana*, i que ben pocs senyals de vida ha donat, em faig la següent pregunta: ¿Què hi faran a l'Acadèmia de Madrid, aquests quants senyors molt dignes i honorables que venen a ésser uns *acadèmics escaducers*? ¿Hauran de contribuir a la tasca del Diccionari castellà, o bé posats en aquell sinhedrin llingüístic de la Real Vila i Cort vetllaran i maldaran per la integritat i puresa dels seus respectius idiomes regionals?

Esperant que en forma autoritzada ens vingués algun raig de llum sobre el particular, el què ens ha vingut han estat unes declaracions sibilitiques del Eugeni d'Ors, acadèmic per Catalunya. I aquest home de la *Ben Plantada*, ens fa el favor de dir-nos que els acadèmics regionals s'hauran de cuidar dels *neologismos*, tal com sona, *neologismos*. És aquesta una revelació espatarrant: i si jo fos no acadèmic, sinó tan sols un veí de Ciempozuelos, m'espantaria pensant en la fornada de neologismes que van a entrar en aquella docta Casa i pendre l'alternativa en el Diccionari. Don Victor Balaguer, aquell de *las plumas de gacela*, se va empenyar en fer admetre com a paraula castellana la nostra tan expressiva de *anyorança* que ara, canviant la primera vocal, molts diuen *enyorança*. A veure si ara l'Ors lograrà que en la nova edició s'hi fiqui ben marxamada la paraula *capicua*.

Però... el però de l'Ors és molt punxagut, i l'ha donat un diari de tanta *enjundia* com el *El Sol*. Deixem-lo parlar en la seva pròpia llengua, Després de donar-li una ensabonada sobre la seva actuació de llingüista català, me l'afaita el diari madrileny a repel i sense contemplacions.

Diu: «Sin embargo paladinamente proclamamos que con todo este bagaje no represeuta hoy a Cataluña en la Academia, ni a nadie, como no sea a si mismo. Su venida a Madrid y el cultivo constante de la lengua castellana, que sería en otro caso halago y honrosa conquista, son en él un desdeñoso olvido de lo que contribuyó a edificar.

No es el suyo el caso del escritor bilingue, ni el que opta entre dos lenguas que posee con igual maestria. Es el hombre que por su historia no tenía opción entre las dos, so pena de perder la alta representación que tenía. La ha perdido, quedando el hombre con todas sus excelencias. Lo tiene todo menos esa representación que le ha sido ayer atribuida».

A eixes paraules de *El Sol* no hi hem de posar altre comentari que l'epígraf de l'article: *Ben merescut*.

JAUME COLLELL PREV.

(Del seu diari «Gazeta de Vich».)

L O G A L L

*Mireu-se'l qu'estufat! Com s'hi rumbeja
a dintre'l galliner l'engrehit gall!
Amb quina autoritat ell se passeja
corral amunt, corral avall!*

*Tothom li deixa pas... La polla rossa
en veient-lo venir ja li fa lloc;
com certs hòmens que tenen molta bossa,
passa ell altiu fent lo «cloc-cloc.»*

*La cresta de gairell porta penjada
com d'antic cavaller l'airòs plomall;
és gerxo'l seu mirar; la pota alsada
sembla que diu: ¡plassa a n'el gall!*

*Quan porten la cassola de les pastes,
s'hi rebat al bell mig enfurismat
i fa la llei a tots: «tu avui no'n tastes!
arrera tu, ja has prou picat.»*

*Vos jur que'm té molt tip l'estrafalari
i'm plau fer-lo colltòrcer per Nadal.
¿Sabeu perquè fa assò? 's creu necessari
i ésse'l senyor del seu corral.*

*També conec molts hòmens que gallegen
i's creuen necessaris com lo gall,
i tots enravenats també's passegen
corral amunt, corral avall.*

R E V E N J A T E M I B L E

*Damunt del cup tresca que tresca
lo vremador cantussejant,
i baix sos peus la vrema fresca
lo most preciós va regalant.
Dels bells raïms de rossa pansa
i de flairós dols moscatell,
al viu compàs d'aquella dansa
no'n queda més que rapa i pell.
El gra esclafat que most esquitxa
sembla que diu ple de rencor:
«Si lo teu peu ara'm trepitxa,
jo del teu cap seré senyor.»*

JAUME COLLELL Prev.

JAUME COLLELL

(Dibuix de J. M. Mir Mas de Xexàs)

El venerable periodista comarcal, el pulcre poeta català, mestre en *Gai Saber*, que enguany celebra les seves noces de platí de periodisme actiu i eficaç (seixanta anys d'activitat periodística!) i que la premsa tota de Ciutat i de les Comarques catalanes honorarà al savi canonge vigatà, assistint a l'acte de fer-li entrega de la PLOMA D'OR que l'Associació de periodistes li'n farà ofrena en la vetusta, silenciosa i aristocràtica ciutat de Vich.

REVISTA D'OLOT s'adhereix a n'aquest homenatge sincer, desitjant al venerable degà de la nostra premsa molts anys de vida, en més honra i glòria de la nostra ben amada Catalunya

Ad multos annos!

RAMON BARNADAS

HEUS-ACÍ un jovenet que ja posseeix tot un temperament, tota una ànima d'artista. Ramon Barnadas, amb tot i no haver-se encarat amb els vint anys, és ja un poeta de la paleta; per ço els seus pinzells coloritzen encisors ben remarcables del nostre paisatge verdejant i senyorívol i saben exterioritzar a la vitela un vigor personal que ens mostra tot un caràcter. Potser aquesta rebel·lió pictòrica del nostre jove paisatgista el condueix a un individualisme negligent, que es fa, a voltes, massa intens, i que és la causa de que algunes de les seves teles no quedin ben resoltes i uniformes. I això és menys perdonable tractant-se d'un artista com en Barnadas que, si bé és molt jove, no obstant té arrelades molt bones qualitats, essent entre elles la més rellevant una gran facilitat en els traços i en la descripció.

Dient que Ramon Barnadas és molt «atrevit», ens farem càrrec de l'adolescència pictòrica que vesteix encara aquest joveníssim i simpàtic artista, alumne aprofitat de la nostra benemèrita Escola de Belles Arts.

Aquesta valentia, que jo aplaudeixo, puix és la manera de trobar-se amb moltes dificultats, el condueix sovint a un cansanci moral que és el culpable psíquic de què la tècnica no sigui perfecta del tot.

Amb tot, Ramon Barnadas és personal i la seva independència colorística està per damunt dels seus companys d'escola. El seu intel·ligent mestre, lu Pascual, no ha pogut influir-hi per res davant la noble rebeldia d'aquest deixeble, que ja d'un bon començament ha sabut cercar, amb les seves púpiles extàtiques, tonalitats ben individuals. El seus verds, sobretot, ens diuen meravelles ben patentitzades i que ens encisen de debó.

Manca a Ramon Barnadas més clara concepció de perspectiva i lluminositat per a què ben prompte pugui sorprendre'ns amb immediates evolucions. Jo bé en tinc una bella esperança, puix que aquest atreviment líric de Barnadas—que el porta a escullir temes dificultosos—és el far més lluminós del seu temperament artístic i que li farà aconseguir, ben segur, una personalitat sòlida que dignificarà, en el degut temps, la nostra renomada Escola Olotina.

Jo sols donaria, per acabar, un consell a l'amic Barnadas, i és un consell que he après d'aquest gran pintor que fou el Mestre dels impresionistes, l'immortal Claudi Monet. Ens diu aquest gran artista, suara traspasat del món dels vius: «No tingueu altre mestre que aquests Cel i Terra que veieu i sapigheu sentir les meravelles que us posen davant dels vostres ulls». Joestic segur que, amb el compliment d'aquest consell, sabrem dir coses belles i qui sap si algun dia la Humanitat ens ho agrairà...

J. M. MIR MAS DE XEXÁS

El mig-savi no és aquell que sap la meitat de les coses, sinó aquell que sap totes les coses a mitges.

SERTILLANGES

TARDA DE DIUMENGE OLOTÍ

A M. P.

*Anem a la font Moixina
si volem sardanejar;
per cada un hi haurà una nina
que ens allargarà la mà
Ai! la gentil olotina
que tan bé saps puntejar.*

*Anem a la font Moixina
pel caminet més ombriu,
que el nostre cor ja endavina
la joia que li somriu.
Ai! l'aigua diamantina
que remoreja pel riu.*

*Pollancre de la ribera
no murmureu de neguit
quan l'amor passi lleugera
enduta pel bell delit.
Ai! l'amor que no té espera
si la tenora ha sentit.*

*I després dansa que dansa
amb un dolç contentament,
que ni el peu, ni el cor es cansa
si l'amor al costat sent.
Ai! el vespre que s'atansa
i el delit ens va fonent.*

R. BLASSI I RABASSA

DE LA VIDA ANECDOTICA

UN exemple colpidor de la incomprensió de què són capaces les dones, des del moment que hom toca temes d'especulació metafísica, ens el proporciona la famosa resposta d'una gran dama de la cort de Napoleó III. M. Taine intentà comentar un d'aquests problemes davant la frívola interlocutora, adreçant-li la següent pregunta greu: —Com conseviu, duquesa, l'amor en l'espai?...

La duquesa interpelada, feu oscillar graciosament el mirinyac i respongué al filòsof:

—Dins d'una hamaca, evidentment.

M. Taine, no va pas insistir.

M. André Lang, en el seu viatge en zig-zag a través del món literari: *Desplaçaments i vacances literàries*, conta la següent anècdota.

Mme. de Pomairols, fent campanya acadèmica per el seu marit, digué a Copée.

—Voteu-lo, us ho prego, si no és elegit es morirà d'angoixa.

Copée va votar per ell, M. de Pomairols no sortí pas elegit, mes, tampoc no va morir-se. Mme. de Pomairols revingué insistint.

—Ah! no, senyora,—respongué aleshores Copée—jo he complert amb el vostre marit des del moment que vaig votar-lo, és ell que no ha tingut la seva paraula!...

Trad. de R. V. C.

El cas d'en Vicens Solé Jorba

EL simpàtic article inserit aquí, en aquestes mateixes planes del penúltim nombre, escrit amb gest altrufstic i publicat amb la signatura de J. M. Mir Mas de Xexàs, aquest benemèrit patrici que tantes proves ens està donant del seu amor a n'aquesta terra que l'ha vist nàixer, preocupant-se per l'enalliment de la nostra cultura artística per tal de mantenir a Olot en un estat preponderant en la seva ja tradicional anomenada de terra d'artistes, se preocupa d'En Vicens Solé Jorba amb el nobilíssim intent de fer-lo conèixer i cercar-li protecció.

Com ja haureu vist, aquest gest és tan noble i simpàtic, que haurà merescut l'aprovació de totes les persones de bons sentiments.

Per la meua part us haig de confessar que m'és colpit fonament, al veure que es tractava d'un jove de humil condició social, que s'havia de guanyar la vida en un treball diferent del que reclama les seves aficions i aptituds, el qual fa pena per a saber que únicament es pot excel·lir dedicant-se cada u a la vocació a que l'ha dotat la Naturalesa.

Perquè, segons el citat article, es tracta d'un aventatjat deixeble de l'Escola de Belles Arts, educat baix el mestratge del seu zelòs director Lu Pascual, que demostra tan envejables condicions per l'Art, degut a tenir l'ànima d'artista, que no obstant i no poguer-s'hi dedicar amb cos i ànima, com li reclama la seva vocació, sinó solament a les hores de lleure, com li exigeixen les seves necessitats, ja fa parlar de les seves obres per a revelar-s'hi una futura glòria olotina.

I d'aquí ve l'aciensat article d'aquest altre artista que va conquerint fama, com és En J. M. Mir Mas de Xexàs, d'aquest article sadoll d'humanisme que es plany de que En Vicens Solé Jorba no pugui, per la seva humilitat social, assolir el seu ideal de poguer-se dedicar de ple a la seva vocació, única manera de poguer arribar allà a on sembla està predestinat si logra desenrotllar la força del seu talent. Per això demana protecció.

En J. M. Mir Mas de Xexàs amb el seu bell gest d'humanitat, s'és fet digne intèrpret dels desitjos de totes les persones de nobles sentiments i d'esperit de justícia, que ens revolta aquesta injusta organització social, per veure massa sovint representat l'etern drama, a on la manca del vil metall fa inassolibles els més grans ideals. I això és molt trist i molt irritant.

Sempre veureu confirmada aquella dita popular de què *qui té faves no té queixals* i sempre heu de veure pràcticament la veritat d'allò que es diu que *no hi ha fasol sense aspre* i com que al jove Solé Jorba li convé, per a poguer-se enfilat per l'ascensió de la glòria un aspre, d'aquí ve que En Mir Mas de Xexàs donant proves dels seus sentiments humanitaris, hagi escrit l'article amb mires de cercar-li protector.

Però pobre del qui es té de refiar d'altri, que un protector pel qui el necessita no el troba ni cercant-lo amb la llanterna de Diògenes, perquè amb l'egoisme que impera i amb la plaga de materialisme que s'és escampat pitjor que el gram matant tota espiritualitat és més difícil que buscar una agulla en un paller.

Per això són tants els treballadors que, al perdre l'esperança de la seva redempció, perden la Fè en la Relligió del Estat i, entusiasmats amb la revolució social, van a engroixir el cada dia més nombrós exèrcit dels descontents, dels incrèduls i dels desesperats com és natural.

No obstant Marden ens pinta a la pobresa com el més gran asperò per a escalar els més enlairats setials i en prova de la seva teoria esmenta la vida dels grans homes nort-americans nascuts en l'obscuritat i privació.

Però això passa als Estats Units a on abunden els rics generosos i a on el Govern es preocupa d'aquesta qüestió, que el que es per aquí passa ben bé al revès, que de segur que si tinguèssim estadístiques dels que tinguent aptituds per a triomfar no ho han fet per manca de cabals, ens esgarrifaríem trobant que la pobresa és la gran dificultat, l'etern entrebanc que priva a molta gent d'assolir l'ideal.

Si; perquè atenguent-nos al cas que ens ocupa i preocupa i que mou avui la nostra ploma per a ajudar a n'En Mir Mas de Xexàs a solucionar el problema tan bé com oportunament plantejat en bé d'Olot i profit d'aquesta futura glòria olotina, d'aquest simpàtic jove ple de seny, de talent i d'humilitat com sé que és En Vicens Solé Jorba — i això que ni tan sols de vista tinc el gust de conèixer-lo — si, repeteixo, atenguent-nos únicament en aquest cas, me pregunto ¿podrà enfilat-se aquest pobre xicot si no té cap aspre?

¿S'hauria enfilat tan amunt En Blay sense l'aspre del malaguanyat Joaquim Vayreda que influi perquè la Diputació li concedís una subvenció que li permetia poguer anar a estudiar al estranger?

I veus-aquí com el cas d'En Solé Jorba és el cas d'En Blay i, per a semblar-s'hi més, fins es tracta com aquell, d'un altre treballador del «Art Cristià».

Doncs si semblant és el cas semblant hauria d'ésser la solució; mes ¡ai! que per a això fer ens manca avui aquell gran pintor que tant ha glorificat el nom d'Olot.

Però si no es troba un Mecenes i per no tenir prou influència no ens podem refiar ni del auxili del Govern ni de la Diputació, no per això ens hem pas de descoratjar, que per Olot els temps han molt canviat des de aquells en que En Blay es trobava en el mateix cas en que avui es troba En Solé, i ara, afortunadament, si es vol ja no hi ha necessitat d'haver d'anar a captar a fora com s'hagué d'anar aleshores, perquè els ingressos han augmentat considerablement.

* * *

Diuen que *qui fa obres té diners de sobres*. A judicar per això es pot ben afirmar que el nostre Municipi ben al revés d'altre temps, es troba en tan alt grau de prosperitat que li permet esmerçar cabals no solament en obres d'utilitat sinó fins de luxe i tot, com estem veient en tanta manera, que entre les que s'han fet, les que s'estant fent i les que hi ha projectades, l'actual Ajuntament ha desplegat tal activitat en el ram d'obres públiques, que segurament deixarà com cap altre llarga recordança del seu pas pel Consistori.

Doncs ja que el nostre Municipi, a judicar pel que es veu, es troba en ple período de les vaques grosses i comptem amb un Ajuntament representatiu d'un règim que tant es preocupa del enaltiment de la Pàtria, ens atrevim a proposar, amb esperança, que el millor seria, per a fer més durable l'homenatge d'En Blay, fes el que va demanar aquest amb motiu del seu homenatge o sigui pensionar algun jove que ho necessités, per tal de poguer anar a on convingui a acabar els seus estudis i perfeccionar-se.

I aplicant-ho al cas present i tractant-se d'un jove olotí amb suficient talent i enteniment, que només li manca la necessària protecció per a enlairar-se, crec que aquesta obra patriòtica mereixeria l'aprovació i l'entusiasme de tots els olotins en general i de tots els artistes en particular.

I pel Municipi no representaria pas tan gran sacrifici, ja que no es tracta pas de cap fortuna, puix al cap i a la fi, segurament que amb la vuitava part del gastat en les obres del Parc n'hi hauria prou per a fer una obra que, per ésser bona i humanitària, seria aplaudida i alabada de tothom.

IST

Concurs Fotogràfic 1927 de la Secció «Art Fotogràfic» d'Olot

BASES:

- 1.—Podran pendre part en el Concurs tots els AFICIONATS d'ambdós sexes.
- 2.—Les fotografies deuran ésser enviades montades en cartulina. Es ilimitat el número de remeses, no poguent excedir de cinc ni baixar de tres fotografies, cada remesa. Es vertaderament imprescindible siguin inèdites i originals, i al dors portaran el lloc on foren tirades.
- 3.—El tamany de les fotos serà el de 13x18 o el de 18x24.
- 4.—Totes les fotos deuran portar al dors escrit un Lema.
- 5.—Tots els envios aniran acompanyats d'un sobre tancat que portarà escrit, a la part forana superior, el Lema i els mots «CONCURS 1927—ART FOTOGRAFIC—OLOT», i dins del sobre una tarja amb el Lema, nom i adreça del remitent.
- 6.—Totes les fotos restaran de propietat del Arxiu de la S. Art Fotogràfic, amb tots els drets que dóna dita propietat.
- 7.—Totes les fotografies seran remeses dins el plaç d'admissió, que començarà el DIA PRIMER DE JUNY I FINIRÀ EL DIA TRENTA DE JULIOL D'ENGUANY. Tots els envios que es rebin passat dit plaç es consideraran fora de Concurs i en cas de dubte resoldrà la qüestió la data del segell de l'Oficina de Correus local.
- 8.—Totes les fotos seran fetes en paper bremur i deuran tractar sobre PAISATGE INTER-REGIONAL I DE FIGURES TÍPIQUES REGIONALS, no essent admeses les fotos artístiques, de les dites de desnú, etc., ni les que poguessin ofendre a la Relligió o la moral. I si el Jurat cregués que cap de les fotografies enviades és de suficient qualitat artística per ésser admeses, podrà declarar desert el Concurs.

SANT JORDI

Fragment d'un tríptic del segle XV, del pintor català Jaume Huguet, existent al Museu de la Ciutadela de Barcelona.

- 9.—Seran també admeses fotos fora de Concurs, devent portar dita nota en la part forana de l'envio.
- 10.—La Junta d'Art Fotogràfic declina tota responsabilitat en la pèrdua o deterior de les fotografies remeses; no obstant posarà de la seva part tot el zel possible en la conservació de les mateixes.
- 11.—Els fallos del Jurat seran definitius i inapelables.
- 12.—Actuarà de *Secretari del Jurat* amb veu i vot el senyor *President de la Secció «ART FOTOGRAFIC.»*
- 13.—Pel sol fet de pendre part en dit Concurs, tots els remitenters accepten les Bases del «Concurs Fotogràfic 1927».
- 14.—La Junta de la S. A. F. nomenarà el *Jurat Qualificador*, que seran persones de reconegudes qualitats artístiques, i es farà públic el seu nomenament oportunament. Totes les fotos que no s'ajustin estrictament a totes les Bases del Concurs, no seran admeses i sols es retornaran als seus autors si aquests envien el cost del franqueig una volta hagin rebut l'avís de la Secretaria del Jurat. Fins les fotos de Tema lliure observaran amb rigurositat les Bases esmentades.
- 15.—Els drets de Concurs són de quatre pessetes que es remeteran per Gir Postal a la Secretaria del Jurat; sense dit requisit no s'admetrà cap envio.
- 16.—L'Exposició de les fotografies serà del 15 d'Agost al 15 de Setembre i la diada de la repartició dels Premis otorgats es farà el dia 4 de Setembre o sia el diumenge abans de les Festes de la Verge del Tura. 15 dies abans es farà públic el fallo del Jurat Qualificador, que es publicarà en la premsa local i es comunicarà als senyors premiats per si desitgen recollir personalment el premi.
- 17.—Els premis no retirats dintre d'un mes després del fallo del Jurat, restaran de propietat de la Directiva d'Art Fotogràfic i seran destinats a la següent Exposició o Concurs de la S. A. F.
- 18.—Tots els envios es faran a la Presidència de la Secció Art Fotogràfic, baix la següent adreça: D. SEBASTIÀ MARIA—PRESIDENT ART FOTOGRAFIC—CARRER DE SANT RAFEL 8—OLOT (Girona).

Els Premis a otorgar correspondran als següents Temes:

- 1.—A la millor selecció de fotos de «Paisatge Muntanyenc», correspon el premi de l'Excel·lentíssim Ajuntament de la molt Lleial ciutat d'Olot, consistent en 150 pessetes.
- 2.—A la millor selecció de fotos de «Santuaris de la Verge», correspon el premi del Reverent D. Pere Masnou, Pàrroco de la ciutat d'Olot.—Un Objecte d'Art.
- 3.—A la millor selecció de fotos de «Vores de Rius», correspon el premi de la Junta del Centre Catòlic.—Un Objecte d'Art.
- 4.—A la millor selecció de fotos de «Vores del Fluvià» (troç d'Olot a Besalú), correspon el premi de la Directiva d'Art Fotogràfic.—Un Objecte d'Art.
- 5.—A la millor selecció de fotos de «Paisatges Nevats», correspon el premi d'un Olotí il·lustre.—Un Objecte d'Art.
- 6.—A la millor selecció de fotos de «Cases de Pagès Catalanes», correspon el premi de D. Joaquim de Solà-Morales, ex-diputat provincial per Olot.—Un Objecte d'Art.
- 7.—A la millor selecció de fotos de «Cases de Pagès Regionals», correspon el premi de D. Lluís Pons, ex-diputat a Corts per Olot.—Un Objecte d'Art.
- 8.—A la millor selecció de fotos de «Reproduccions d'Obres d'Art», correspon el premi de D. Melcior Domenge, artista.—Un Objecte d'Art.
- 9.—A la millor selecció de fotos de «Monuments històrics de Catalunya», correspon el premi de la «Revista d'Olot».—Un Objecte d'Art.
- 10.—A la millor selecció de fotos de «Figures Típiques Regionals», correspon el premi de D. J. Olivet Legares, artista.—Un Objecte d'Art.
- 11.—A la millor selecció de fotos de «Treballet a la seda, màrmol o fusta». (Figures típiques), correspon el premi de D. R. Barnadas, artista.—Un Objecte d'Art.
- 12.—A la millor selecció de fotos de «Col·lecció humorística». (Tema lliure), correspon el premi de D. Josep M.ª Mir Mas de Xexàs, artista.—Un Objecte d'Art.
- 13.—A la millor selecció de fotos de «Vistes artístiques-panoràmiques d'Olot», correspon el premi de la Casa M. Serradell, (articles Fotogràfics).—Un tripode pluma.

Demés el senyor premiat amb el 1er. premi, se li entregarà una Ampliació de luxe de la Casa KODAK, feta en els seus tallers de Madrid i galantment cedida al Concurs. Dita ampliació serà d'una de les fotos del premi primer, quedant, per tant, el senyor premiat, obligat a remetre el clixé que se li demani, a la Secretaria del Jurat.

També a n'els vint autors de fotos que no resultin premiades, més pel seu valor artístic segueixin en mèrit a les tretze seleccions premiades, s'els farà entrega d'un «Manual Fotogràfic Agfa», esplèndidament regalats per aquest Concurs, per la Casa Agfa-Foto.

Olot, Març de 1927.

Per la Junta d'Art Fotogràfic, El Secretari, Joaquim Coll.

Llibres i Publicacions

JORDI FRAGINALS.—*Novel·la de J. Pous i Pagés.*—*Editorial Mentora MCMXXVII.*

Després de la pulcra traducció de la novel·la de William J. Locke «*L'inventor de Canons*» feta per En Carles Soldevila, després de «*Flor de Maig*» de l'escriptor valencià Blasco Ibàñez, incorporada a la nostra llengua per En Duran i Tortajada, la en tots aspectes lloable «Biblioteca Europa» ens ofereix aquesta menja suculentíssima de «*La Vida i la Mort d'en Jordi Friginals*», la bella novel·la de l'escriptor català J. Pous i Pagés.

Aquesta obra del nostre insigne novel·lista i comediògraf ja fa temps que es publicà i que era esgotada. Podem ben dir que les nostres joventuts la ignoraven. Per això cal lloar la iniciativa de l'«Editorial Mentora» al fer-ne una nova edició, sort que haurien de tenir totes aquelles obres que s'ho mereixen i que ja no són a l'abast del públic.

L'obra d'en Pous i Pagés és d'aquelles que el lector se les voldria empassar d'una tirada. Reca deixar-les pel mig, a causa de l'interés sempre creixent que la novel·la enclou. Pous i Pagés narra, narra sempre; apenes si hi són les descripcions de lloc i de paisatge. Tot és argument. Però l'argument és tan dens, tan humà, tan ple de vida, que tota forma de lirisme hi seria, sinò sobrer, innecessària. Tot el suc de l'obra estriba en la seva trama, en el seu argument.

Pous i Pagés és un gran constructor de personatges. Les figures de «*Jordi Friginals*» no són titelles; són figures de carn i ossos que sembla que passin davant dels nostres ulls, doncs en sabem tots els seus caràcters físics i psicològics. Vegeu sinò la figura d'en Jordi, on en Pous i Pagés hi ha abocat, al fer-lo viure, tota la seva traça. La construcció d'aquest personatge és una obra mestra. Qui podria oblidar el múltiple estat d'esperit d'aquest fugitiu de seminari? Vegeu també les figures de Mossèn Llorenç, tan dolça, tan franciscana, gosariem dir; la del marçà d'en Mateu; l'amorosa i fina de l'Alberta; la de la Marianna, mare d'en Jordi; és a dir, totes, i convindreu que Pous i Pagés és un gran copçador d'ànimes. Tres noms s'ens ocorren per a posar-los al seu costat en aquest aspecte: Puig i Ferrater i Victor Català en la novel·la i Guimerà en el teatre.

L'estil de Pous i Pagés és planer, natural, sense amfulesitats. Escriu de la mateixa manera que parlaria. Per això el seu llenguatge fa l'efecte d'una clara i sortosa espontaneïtat.

Cal lloar l'encert de Pous i Pagés en fixar definitivament el text de l'obra i de l'«Editorial Mentora» per la bona pensada que ha tingut en posar-la altra vegada en les mans del nostre públic.—R. P. C.

EL SOMNI de Tomàs Garcés.—*Edicions d'Art.*—*Barcelona MCMXXVII.*

Quan aquest poeta publicà el seu primer llibre de poemes *Vint Cançons*, ara fa cinc anys, tot un rebombori es mogué a Catalunya. Semblava talment que havíem trobat la pedra filosofal. Tots els ressorts de la crítica més encomiàstica foren posats en joc.—Tractes amb el poble!—tothom clamava en motiu de l'aparició d'aquell llibre... I tres edicions consecutives foren esgotades ràpidament, sort ben envejable per un llibre de vers a casa nostra. Al cap de dos anys, Garcés llançava el seu segon llibre de poemes. *L'Ombra del lledoner* ja fou rebut més silenciosament, però encara s'en tiraren dues edicions. Quina sort tindrà aquest tercer que avui ens ocupa? Podríem errar-nos, però asseguraríem que no es mourà del primer tiratge i això que el nostre mercat editorial ha augmentat notablement des d'aleshores.

A Catalunya patim un defecte ben obirador: ens entusiasmem molt fàcilment en motiu de la més petita novetat i davant de qualsevol autor que demostra una mica de gosadia. Després ens adonem de la nostra inconscient precipitació... i aleshores ve el silenci.

Ni les *Vint Cançons*, ni *L'Ombra del lledoner*, ni *El Somni* ens han entusiasmat gaire a nosaltres. Aquests tres llibres els trobem embafadorament monòtons. Sempre el mateix to, sempre la mateixa corda: el romaní, la farigola, el gallaret, l'estel, la menta i el fonoll. Sembla una poesia d'herbolari. Una poesia epidèrmica, sense emoció ni sentiment. I això, des de les *Vint Cançons* fins a *El Somni*, passant per *L'Ombra del lledoner*. De l'un a l'altre no hi ha un sol pas endavant. Tant val l'un com l'altre. Podrien ésser igualment fixats necrològicament.

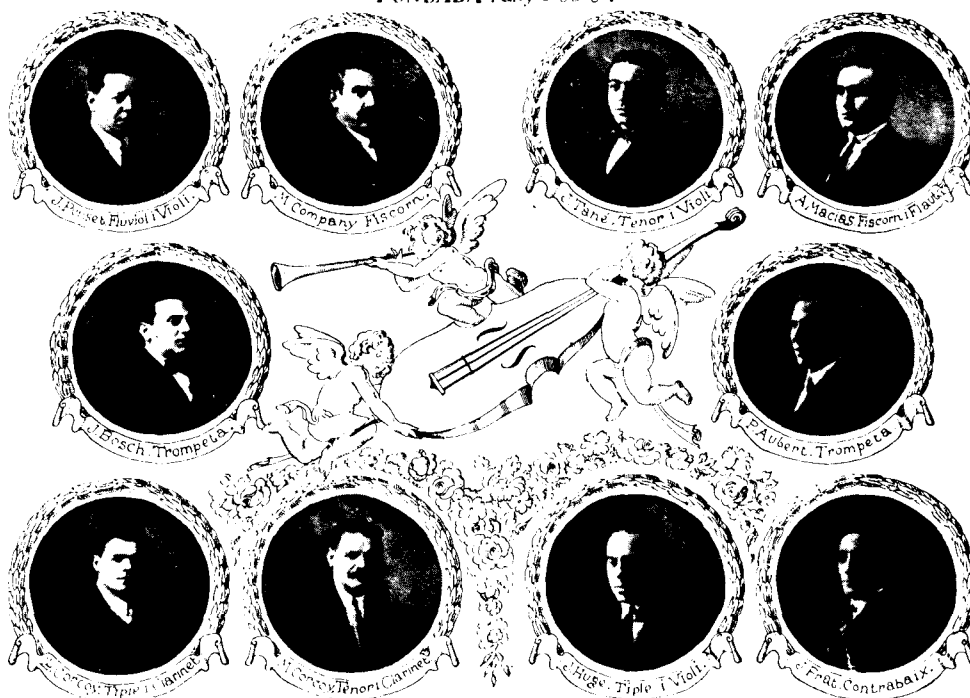
Ultra això, molts versos d'en Garcés—no tots naturalment—els trobem mancats d'armonia, sonen malament a l'oïda. Qui pot empassar-se aquest vers?

el fenc humit i el bruc alt.

En *El Somni*, passat aquests tres poemes *Hinne*, *Cançó de bresol de la Verge* i *Oració*, tots els altres ben poca cosa valen.—RAMON PLA I CORAL.

LA PRINCIPAL OLOTINA

FUNDADA l'any 1898.

La cobla-orquestra «LA PRINCIPAL OLOTINA» que tan bona acullida ha obtingut arreu on ha fet llur actuació.

Compta en l'actualitat, amb un extens i modern repertori de sardanes, balls i peces de concert.

S'ofereix per tota classe de festes religioses.

Per a contractes dirigir-se a
MIQUEL COMPANYS
Sant Fariol, n.º 6 - OLOT

EL GRECO Y TOLEDO.—*Joaquim Pla Cargol.*—*Dalmau Carles Pla S. A.*—*Girona MCMXXVII.*
—*P. 3'25 ptes.*

Més que un assenyat assaig sobre una interpretació de la pintura de Domenicos Theotocopoulos, ve a complir aquest llibre un missatge artístic: el de divulgació de la valor de la personalitat del Greco.

Aquest bell llibret, gens cansat i concís, ens ve a exposar que la mística del Greco és el misteri de la seva pintura, i es basa en alguns assenyats conceptes de l'il·lustre crític francès Mr. Maurice Barrés, el qual creu que la manera tan discutida de pintar del Greco és deguda a voler representar, sota un visionerisme místic, les ànimes i els éssers divins. Pla i Cargol, a l'acceptar en la seva ideologia part d'aquest criteri, que és més raonable que molts que s'han volgut exterioritzar en la definició del *perquè* de les *figures allargades* de Domenicos, hi afegeix una molt probable concreció i és la que el pintor de Toledo emplejà, des dels seus principis de la seva estança en la capital castellana, dues tècniques: una per a la representació dels personatges considerats com a vivents en la Terra i una altra per a la representació dels sants i demés personatges celestials. I, veritablement, hom a l'obirar amb atenció l'*Enterro del Comte d'Orgaz*, hi pot aplicar amb exactitud aquesta reflexió de Joaquim Pla i Cargol; els personatges de la part baixa de la tela són humans, sense exageracions i, en canvi, els de la part alta, que ja representen éssers celestials, són totes figures allargades, plenes d'aquest *misticisme* tan intel·ligent del Greco i que fou tan poc apreciat en la seva època de decadència artística en la Pintura espanyola.

I a l'elogiar aquesta obra, escrita amb espanyol, del caríssim Joaquím Pla, home de tantes activitats estimadíssimes, voldriem, per acabar aquests mots, demanar-li que ens volgués honorar amb la edició d'aquesta obra en llengua vernàcula, per a vulgaritzar a casa nostra els seus savis criteris, que bé prou falta que fan a molts dels nostres conciutadans, la major part d'ells amanits de *xarlestonisme* i *sportmania*...—J, M. M.

DONYA QUIXOTINA.—*Clovis Eimeric.*—*Editorial Mentora S. A. Barcelona.*—*P. 1 pta.*

En aquesta novel·la de Clovis Eimeric, a més d'un estil clar, i concís llenguatge ple de sàtires i humorisme, s'hi desenrotlla, amb no poques vicissituds i tràngols, la vida desequilibrada d'una noia rondallera i moderna. En tota la novel·la hom segueix la lectura amb el mateix interès i delectança.

CATECISMO APOLOGÉTICO.—*Antoni Honorat Aumallé, Prev. Pàrroco de Sant Martí de Capsech, (Girona).* *Impremta Ramon Bonet. Olot.*

Aquest catecisme apologètic de Mossèn Aumallé, és un resum, en forma de preguntes i respostes, de l'Apologia, la qual autonomàsticament significa la defensa de la Religió Catòlica i, per consegüent, toca totes aquelles qüestions que són en defensa de Crist i de l'origen diví de la Iglésia Catòlica.

EL VESTIT NOU DE L'EMPERADOR.—*Francesc Rossetti.*—*Biblioteca «Iluro». Mataró.*

El seu autor, el caríssim amic i company mataroní Francesc Rossetti, ens ha fet ofrena d'aquesta bella comedieta infantil, en un acte, basada sobre un dels tan suggestius i bells contes d'Andersen, i fou premiada en els Jocs Florals de Mallorca, celebrats a Sóller l'any 1924.

EL SECRET DE LA TIETA.—*Eugènia Marlitt. Versió catalana de M. Valls i Martí.*—*Biblioteca Neus.*—*Editorial Mentora. Barcelona.*

Entre les escriptores que més s'han donat a conèixer en la nostra època, aquesta és potser la que més ràpidament s'ha conquerit la predilecció en totes les famílies i en totes les llars, per les seves obres eminentment literàries i morals

«El Secret de la Tieta» és una novel·la plena de sentiment i que troba desseguida el camí del nostre cor. En ella es fíagel·len despiadadament els convencionalismes i prejudicis socials, ensems que es dignifica l'ànima humil i innocent d'una infeliç criatura qui entrà al món de la mà d'un saltimbanqui i fou després abandonada a una família estranya.

El llibre abunda en passatges amarats de tèbia llum i sòbria coloració, en els quals hi campeja un ambient de romàntica poesia que espiritualitza les corprenedores i humanes escenes que constitueixen l'obra, la qual forma part de la Biblioteca Neus, en un volum d'atractiva i curosa presentació.—R.

L'ÈXIT D'UN CAS D'EXÓMFAL VOLUMINÓS.—*Dr. Joaquim Danés.*—*Imp. Masó. Girona 1926*

Hem rebut, del seu docte autor, aquest llibret, el qual ve a explicar-nos l'èxit, per cert ben prestigiós per el

doctor Danés, d'una operació de un cas emparentat de teratologia, i d'una raresa extraordinària, i que s'ha manifestat a Olot, per dues vegades: l'una d'extròfia vesical i l'altra d'hèrnia congènita umbilical del cordó. Si el primer cas és ben poc freqüent l'altre és excepcionalíssim.

El doctor Danés ens diu, en el seu fascicle, que no n'havia vist mai cap cas de parió i ni sap tampoc de cap altre metge de tota la comarca olotina que n'hagi vist un d'igual. Cal saber que l'hèrnia congènita del cordó umbilical és un cas de teratologia extraordinàriament rar. Thudicum calcula que per cada 2000 naixements hi hauria una hèrnia umbilical del cordó; Lindfors diu que n'hi ha un sol cas per cada 5184 naixements.

A Olot, doncs, ens diu el doctor Danés, on hi ha un promig de 250 naixements anyals, n'hi hauria un sol cas per cada vuit, o vint i un anys, respectivament,

Nosaltres felicitem al doctor Danés pel seu nou èxit en la Medicina, i li desitgem que continui amb aquest bon zel, que el dignifica davant dels ciutadans, en major glòria i prestigi de sacerdoci tan responsable i humanitari com és el seu.—J. M. M.

MONOGRAFIES MÈDIQUES.—EL METABOLISME BASAL, pel Dr. Boi Danés.

Ha estat un encert de la direcció dedicar al Metabolisme Basal una Monografia i que l'hagi encarregada al doctor Danés, especialitzat en aquests estudis i en els quals ha arribat a un veritable mestratge.

La investigació del metabolisme basal és avui corrent en la pràctica mèdica, car només que amb ell poden descobrir-se els trastorns d'alguns òrgans, que porten profundes alteracions a l'organisme sense que el metge pugui esbrinar llur causa ni saber-ne amb seguretat el seu abast.

Només el mesurament del metabolisme basal el guiarà davant d'aquestes formes larvades de disendocrinies i que una terapèutica apropiada pot del tot guarir o, quan menys, millorar.

L'autor estudia els fonaments del metabolisme basal, els aparells que serveixen per mesurar-lo, la tècnica emprada i el càlcul d'ell.

Estudia després la valor pràctica i la interpretació de les dades d'aquesta investigació en l'home sa i en les diferents malalties; però sobretot on fixa la seva atenció és en la importància que en les disendocrinies, en especial en els trastorns tiroïdics, en les quals només la metabolimetria, en molts casos és l'únic control de l'etiologia del quadre morbós.

Tot explicat d'una manera clara i concisa com és el to de totes les Monografies Mèdiques fins ara publicades.

A l'enans va donant-se importància i interès el «Noticiari» que acompanya a cada un dels fascicles, puix que de dia en dia esdevé més la gaceta del nostre moviment de cultura mèdica. En aquest número insereix el següent sumari: «La nostra producció científica», per J. Aguadé Miró.—«L'electrocardiografia», per Cristià Cortés, per J. M. Bellido.—«Per la depuració del nostre llenguatge científic», per F. T.—«La Premsa Mèdica i científica catalana», (sumaris i resums).—Llibres rebuts.—Vària.—Hospital de la Santa Creu: curs.—R.

«LA NOVA REVISTA», que dirigeix l'incansable i caríssim amic J. M. Junoy, va fent la seva vida ascendent. Cada número és una superació. El número de Març, a més d'articles competíssims de Romain Rolland; Alfons Maseras, J. Puig i Ferrater, Carles Soldevila, Alexandre Plana, Joan Saes, A. Esclasans, J. F. Ràfols, J. Roure i Torrent i un de ben suggestiu sobre l'impressionisme, de Josep Pla, conté unes notes ben interessants. Demés va valorat per belles il·lustracions de Joaquim Sunyer, Manolo i Juan de las Roelas.

«La Nova Revista» és, sense exagerar, una perfecta revista europea.

«VIDA LLEIDETANA» va millorant cada dia més, fent-se interessantíssima. En ella no s'hi obira cap to setsabiese i, en canvi, molts dels seus articles estan molt per damunt d'alguns publicats en revistes de més obiradora pretensió. Enhorabona companys de Lleida!

«CIUTAT» de Manresa, encara que una mica retrasada, va continuant amb el seu bell ropatge que fa honor a la premsa comarcal. El darrer número arribat a la

nostra redacció (que és el corresponent al mes de Febrer) el trobem imillorable.

«ART NOVELL» no perd el seu caire de moderna promoció literària i artística. S'aguanta amb fermesa i valentia.

La revista «POBLE NOU», suara millorada, ve resultant amena i suggestiva.

«GACETA DE VILAFRANCA». Heus-ací esperit i coratge; amor a la terra del Penadés. Vilafranca pot gaudir-se'n de poder tenir, en la seva premsa, un model tan bell de periodisme comarcal. Demés, sempre va ben vestida i fa goig.

Un dels periòdics comarcals que més estimem, per la seva sinceritat i comarcalisme sa i vigorós, és l'assenyat quinzenal de Balaguer «PLA I MUNTANYA». Els seus articles són ben orientats i tenen cura literària. Cal esmentar el número 50 d'aquesta simpàtica publicació.

Remarquem l'extraordinari del «DIARI DE MATA-RÓ» de Setmana Santa. A més de les moltes pàgines contenia interessants text i gravats.

Una de les revistes que nosaltres trobem més aciençada i plena de suggestiva filosofia, és «GENERACIÓ CONSCIENTE», que es publica a València i està dirigida pel culte escriptor Joaquim Juan Pastor. Hem rebut, darrerament, la del mes d'Abril i és excel·lent pel text escollit i selecte que porta el sumari, valorat per prestigioses signatures de la intel·lectualitat espanyola.

Ultra les revistes prestigioses que rebem en llengua espanyola, «REVISTA DE ESCUELAS NORMALES» és interessantíssima.

Hem rebut l'agradable visita de l'excel·lent revista «ARAGÓN». Bella presentació i notabilíssims gravats valoren el fascicle.

Ha tornat a reaparèixer, amb fort entusiasme, i baix la direcció de Ramon Xuriguera, la notable revista «LLEIDA». Li desitgem una franca estabilitat i molts anys de vida pròspera.

L'«INSTITUT DE CULTURA POPULAR DE LA DONA» ens ha fet remesa d'una «Crònica documentada», en la qual s'hi exposa la seva bella tasca i les seves millores. Du belles fotografies i el text és interessant.

«LLEGIUME» continua essent la revista catalana més puntual. Es fa cada dia més nodrida i més interessant. És una revista que es fa necessària en tota família catalana.

L'incansable metge Jordi Cantó va continuant en

la publicació de la seva revista de vulgarització mèdica «SALUBRITAT».

«RENAIXEMENT» d'Artesa de Segre, de la qual revista n'és director en J. Bosch i Barrera, permaneix mantenint fidelitat a Missenyora Poesia, amb la cura que li és seva.

«LA DONA CATALANA» es va fent extensiva arreu de la nostra terra, per ésser la revista que satisfà, amb més novetats, a les tasques femenines de les nostres dones.

Sempre és interessant la revista madrilenya d'art «GACETA DE BELLAS ARTES».

Remarquem els vint-i-quatre anys de publicació de l'estimadíssim diari manresà «EL PLA DE BAGES». Quina bella i fadigosa tasca no signifiquen 24 anys de periodisme actiu i ple d'ideal!

«ART I LLETRES» ha publicat el seu segon número, el qual és més ben presentat i més acurat que el primer.

LLIBRES REBUTS

«FLORES DE JOVENTUT», (recull de poesies) de Joan Duran i España, editat per la «Biblioteca d'autors vigatans» de «Gaceta de Vich», «EMBRIOLOGIA», del doctor Isaac Puente, «Biblioteca de Generación Consciente». València; «ELS ULLS DE L'ÁNIMA», de Clovis Eimeric, «Biblioteca Damisella» de l'«Editorial Mentora» de Barcelona. En parlarem, amb l'extensió deguda, en el pròxim número.—J. M. M.

D'ací i d'allà

MUSICALS

Associació de Música: Olot

Concert IV.

Jaume Roca, pianista

«Jaume Roca té ara uns 15 anys...», deia el programa de l'A. de M. Francament, si no ens ho haguessin dit, no ho hauriem pas demanat.

Jaume Roca posseeix una tècnica admirable i una execució ben acceptable, certerament guiades per la ingènua i delicada sensibilitat del seu esperit. I per bé que, el seu temperament i tècnica siguin en plena formació artística, són certament ben remarcables el grau de virtuosisme i el sentit de les proporcions i simetria que en la seva primera volada ha arribat a assolir.

Aquesta és la nostra impressió després de sentir-li *Preludi i fuga, Bach; Estudis, i Scherzo, Chopin; Variacions Serieuses, Mendelshon* i sobre tot *l'Allegretto del Clar de Lluna, Nocturn III de Fauré i la Danse des Quomes de Listz.*

Curs V, Concert III.

Quartet Zimmer

Heus-aquí quatre homes que han consagrat la seva vida a la forma musical més pura, i de una concepció gairebé divina: el quartet de corda. La seva tècnica és perfecta. Una absoluta subjecció al pentàgrama és la seva norma d'execució; ni el més petit senyal hi és alterat.

Zanella, sentimental i romàntic, que sentim per primera vegada; en el *quartet en la major Op. 62*, atrevit, valent i d'una ben inspirada i vigorosa musicalitat, contrasta amb l'encisadora finesa de l'esperit de Mozart amb aquella claretat de tema i polidesa de detalls del magnífic *quartet en si bemol major* i amb el Beethoven, apassionat, del *quartet en do major* dedicat al comte de Rasoumoffsky, quan el seu cor ha experimentat ja els greus desenganys i desventurades amors de Julieta Guicciardi i Teresa de Brunswick.

Els Concerts de l'Orfeó

Aquesta entitat olotina continua en la seva bella tasca de donar-nos concerts i actes culturals, que són ben dignes d'ésser esmentats.

Cal remarcar els concerts donats el 27 del Març passat i el de dissabte de les caramelles. Ambdós col·laborats per l'Orfeó i per l'Orquestra Moner.

Poguèrem saborejar en aquests dos concerts la melodiosa veu, ben timbrada i clara, de la senyoreta Lourdes Puig, la qual excel·leix pels seus aguts sorprenents; creiem que educada convenientment podria superar-se i triomfar en el món artístic.

Enhorabona.

TEATRALS

La Dona Verge, Tragi-comèdia en tres actes de Manel Fontdevila.—Teatre Principal.

Molt ens plagué poder admirar la genial obra de Manel Fontdevila, suara estrenada a l'Àpolo de Barcelona, amb un continuat èxit de 100 representacions seguides i amb uns plens fantàstics. Manel Fontdevila ha manifestat ésser, en la seva aparició com a dramaturg-comediògraf, un excel·lent psicòlec; els seus «tipus» són reals, estan plens de vida humana.

Jaume Borràs interpretà, com poques vegades l'hem vist, admirablement el seu paper i les demés parts compliren bé el seu comès.

Companyia de Ramon Martori.—Teatre Principal

Encara que a Olot es té la costum d'escatimar els *passes* de reportatge, degut, tal vegada, a la manca de periòdics que es vulguin preocupar de les manifestacions teatrals, nosaltres, però, perdonant aquesta negligència per la falta de costum, als senyors empresaris, i per l'admiració que sentim vers les manifestacions artístiques, ens fem, amb tot, «portaveus voluntaris» de tot això que succeeixi en la vida artística i cultural d'Olot.

I anem a parlar, que ja és hora, de l'excel·lent companyia de Ramon Martori. *La Octava Mujer de Barba Azul*, comèdia en tres actes d'Alfred Savoir, traducció dels senyors Vilaregut i Muntaner, i *Charleston*, caricatura escènica en 3 actes, original de Lluís de Vargas, foren les obres posades en escena per aquesta admirable companyia.

La Octava Mujer de Barba Azul és una obra insubstancial i poca-solta que, per no ésser per la bona interpretació escènica dels actors i principalment pel senyor Martori, ens haguera decaigut encara més.

Charleston, en canvi, és satírica i irònica i té un fons de moralitat; ridiculitza admirablement els *niños menengues* i *niñas bien*, que tant abunden en l'actual societat civilitzada.... Potser alguns *xistes* són massa gastats, però, amb tot, l'obra manté el seu interès i la gràcia.

Tant el primer actor Ramon Martori i la primera actriu Maria Melgarejo, com les demés parts de la companyia, compliren excel·lint en els seus corresponents papers.

Cal remarcar també les representacions que ens han donat últimament de les obres «Una comedia para casadas» i «El último mono», essent molt aplaudida la companyia per la seva bona interpretació.

Destí. Drama en 4 actes de l'aficionat olotí Pere Llorens Surroca.—Orfeó Popular Olotí.

Davant d'una assistència nombrosa, tingué lloc, en el Saló-teatre de l'Orfeó Popular Olotí, l'estrena del drama en 4 actes i en prosa, «Destí», original del jove aficionat en Pere Llorens Surroca.

Creiem, nosaltres, que aquest drama, degudament arreglat, modificant algunes escenes i reduint-lo, potser, a tres actes, pot fer-se més vigorós i més interessant, doncs s'hi obira una bona intuïció per part de l'autor i algunes escenes estan plenes d'interès i vida.

Encoratgem al jove Pere Llorens Surroca a no defallir en tan preuables aficions.

Durant la representació de l'obra fou aplaudit i tingué que sortir en escena l'autor.

D'ART

Exposicions

Tenen actualment obertes exposicions de les seves obres els joves artistes olotins: Josep Pujol a «Càn Dalmau» i Ramon Barnadas a les «Galeries Laietanes». També el nostre bon amic Francesc Vayreda obrirà, els últims d'aquest mes, una nodrida exposició de les seves pintures a les «Galeries Arenyes», i el nostre estimadíssim company-redactor en J. M. Mir Mas de Xexàs prepara altra exposició de les seves pintures i dibuixos a «La Pinacoteca», la qual deu inaugurar-se el dia 7 del mes entrant i permanixerà oberta fins al 20 del mateix.

També l'amic Rafel Llimona, gens enemistat amb el nostre paisatge, ha obtingut un franc èxit artístic en l'exposició dels seus paisatges olotins a «La Pinacoteca», i Marian Llvànnera està conquerint-se un sens nombre d'elogis per les seves darreres produccions pictòriques.

Es veu, clarament, que l'«Escola Olotina» no para mai de fer noble exteriorització de les valors dels seus aventajats artistes.

==

Remarquem l'èxit sorollós assolit suara a Madrid, amb la seva exposició, del nostre bon amic i Director de l'«Escola de Belles Arts d'Olot, Iu Pascual.

Cal fer esment d'un reflexiu i assenyat article de l'eminent crític d'art Josep Francés, en el qual, parlant amb els elogis deguts del Mestre Pascual, feia constar l'*olotinisme* de la nostra *Escola* inmarcible.

VARIES

Homenatge sospès.

Llegim en la premsa de Palma de Mallorca que el governador civil de Balears, D. Pere Llosas i Badia, dies enrera sospengué la celebració d'un homenatge a l'il·lustre poeta i escriptor En Gabriel Alomar, que devia efectuar-se a Palma i al qual s'havien adherit tots els elements intel·lectuals de Mallorca.

Imp. de P. Aubert.—Carrer Superior, 35 i Nou de S. Antoni. 7. Olot

BANC HIPOTECARI D'ESPANYA

Delegació a Catalunya

Plassa de Catalunya, n.º 17 ===== **BARCELONA**

P r é s t a m s
amortitzables

de 5 a 50 anys a
propietaris de finques
rústiques i urbanes

Facilitarà informes i follets,
gratuitament, el Representant
en aquesta comarca

D. LLUÍS AYATS
O L O T

LA MUNDIAL

Societat de Segurs Mutus de Vida, Supervivència Previsió i Ahorro

Autoritzada per RR. OO. de 8 Juliol 1909 — 22 Maig 1918 i 22 Gener 1925

GARANTIA ESPECIAL ===== **SEGURETAT ABSOLUTA**

Efectuats els dipòsits necessaris amb arreglo a la Llei i Reglament de Segurs

LA MUNDIAL és una Societat administradora de cooperatives mútues, situada a Madrid, Major, 6-8, que, además de les garantíes exigides per la nova Llei de Segurs, de 14 de Maig de 1908, ofereix als seus assegurats l'especial garantia de respondre'ls-hi amb un capital propi.

Per ell i el perfecte funcionament de la mateixa, convé a tot el món la inscripció en les seves cooperatives, ja que amb Quotes mensuals de pessetes 5, 10, 15, 20, etc., etc., poden constituir en cent mesos amb base de la mutualitat un capital de prou consideració, per a **Dot o educació dels fills, per a reducció de servei militar, per a establir un comerç o indústria, per a pendre estat. per a cancel·lar hipoteques o per a repartir entre els seus hereders.**

Dirigir-se, doncs, al nostre Representant-Inspector, **D. CELESTI BOFILL**, que els hi donarà quants detalls creguin convenients per el mateix. Despatx: **Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.— OLOT**

L'ABELLE ===== **GRANS COMPANYIES DE SEGURS**

INCENDIS, PEDRA, ACCIDENTS DEL TREBALL, AUTOMÓVILS, CABALLS, CARRUATJES, AGRÍCOLES, INDIVIDUALS, RESPONSABILITAT CIVIL, VIDA I CRISTALLS

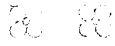
Dirigir-se al nostre Agent General del Partit,
D. CELESTI BOFILL.—Plaça Alfons XII, n.º 14.-2on.—OLOT

COSTA BRAVA

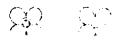
PALAFRUGELL

Hotel Restaurant de Sant Sebastià

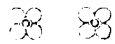
a càrrec de Modest Lladó

COBERTS des de 6 pessetes

Pensió completa 15 pessetes

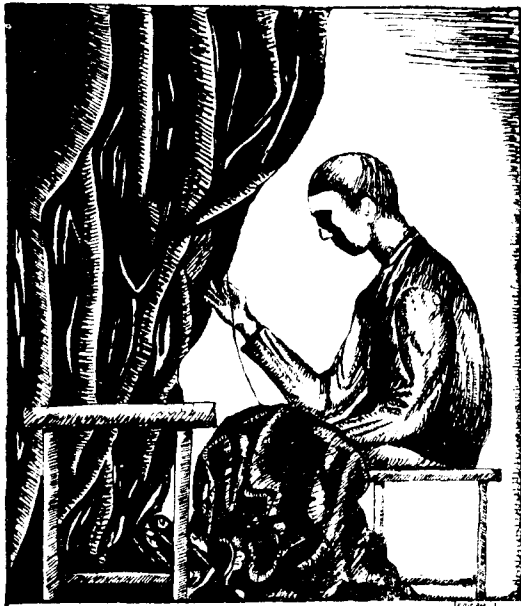
Pensió per a famílies, a preus mòdics

Telèfon, 1407

RAMON BENET

MERCERIA
CAMISERIA, NOVETATS
MAJOR 11 OLOT

andorrà
sastre
OLOT

LA FLOR DEL PIRINEU

(MARCA REGISTRADA)

Gran Fàbrica de Llagonisses
i embutits fins. Pernils del país i demés
productes del porc.

©

ESPECIALITATS
BUTIFARRA CATALANA EN BUDEL·
LULAR, - PERNILS SENSE OS, CUTES
AMB SON PROPÍ SEC (EN LLAUNES)
DITS EN DOLÇ, - CRUMA DE FOIE-
GRAS (TILUAT), - MORTADELLES,
CAP DE L'IBALL I ALTRES CONSER-
VES DE VIANDES DEL PORC EN
LLAUNES, PROPÍES PER BOTERS,
RESTAURANTS, BALEARIS, COLLES
EXCURSIONISTES, ETC., ETC.

BALDIRI DESCALS AUBERT

Olot (Girona). - Apartat de Correus, n.º 5

Sempre rento la meva roba amb el sabó marca

LA PICADORA

ja que m'he arribat a
convèncer de la seva
suavitat, finura i econo-
mia, tant pel seu preu
com per lo bé que neteja
i fa que es conservi
sempre en bon estat la

 roba

DE VENDA A TOTS ELS ESTABLIMENTS

Magatzem de robes CASA NYERA

de

JOAN GUITART

Novetats per a Senyora

Tinc el gust d'assabentar a tota la distingida clientela i al públic en general, que aquesta Casa ja ha rebut totes les novetats en SEDES, LLANES i COTONS DE GRAN FANTASIA

Géneres per a abric tant en llanes com en sedes

Etamins estampats de gran novetat

Sedes estampades darrera creació

Charmelencs novetat en llanes i sedes

Crespons de seda

Percals, gran varietat de dibuixos i classes

Camises percal i Popelín

Corbates darrera novetat

Lligues i firants

Gorres d'home darrera novetat

Mocadors, gran novetat

Paraigües de totes classes

Mitges de cotó, fil i de seda

Géneres de punt de totes classes

ESPECIALITAT EN TOTA CLASSE DE GÉNERES NEGRES

**No comprin sense veure abans les Novetats
en tots els articles i preus.**

Antiga CASA NYERA

Carrer d'Aigua

OLOT